

Proměna

Prolog

Bolestivě zaskučela a s námahou rozlepila víčka. Jako první její oči spatřily plameny několika černých svící.

Smysly, podivně zastřené, se začaly znovu probouzet.

Ležela na pravém boku s koleny přitisknutými u břicha na chladné, kamenné podlaze. Oděná do prostých tkaných béžových šatů děveček ze statku. Ačkoliv neměla ruce ani nohy svázané, podivně ztěžklé končetiny nereagovaly, jakoby jí ani nepatřily.

Jakmile si oči navykly na okolí, začala pohledem tékat po okolí, nakolik jí to ztuhlý, nepohyblivý krk dovolil. Kolem ní byly nakresleny tmavě rudou barvou podivné znaky podobné runám a klikatící se čáry spojující jednotlivé svíce. Koutkem oka jí upoutalo slabé, modravé světlo, kdesi za jejími zády, ale nedokázala pohnout hlavou, aby si prohlédla zdroj záření. Zbytek místnosti, aniž by bylo jasné, jak je vůbec velký, byl takřka celý ponořený do tmy.

„Pro...“ zkusila promluvit, ale hlasivky ji v pülce slova zradily.

„Tiše, maličká,“ odvětil smutně hlas mladého muže odněkud z temnoty.

„... sím,“ zasýpala ze všech sil.

Postava ve tmě se pohnula. Pozvolna, bezespěchu se přibližovala k ležící drobné mladé dívce.

„Zbytečně se nevysiluj mluvením. Látka, která ti koluje v žilách, by ti zbytečně způsobovala bolest. Škoda, doufal jsem, že budeš spát, než to skončí.“

Dívka začala tiše vzlykat. Zdálo se, že to neznámého překvapilo.

„Neplač, maličká,“ řekl a zastavil se těsně na hranici světla vycházejícího z pětice svítí na zemi.

„Vybral jsem si tě. Vidiš ty žluté skvrny na své kůži? Do žluta se měnící bělmo? Jsi nemocná.

Umíráš,“ okomentoval suše. „Ale tvá smrt nemusí být zbytečná.“

Postava provedla rychlé gesto pravou rukou. V zorném poli dívky, asi tři metry od ní, se rozhořela desítka pochodní a odhalila oválný obětní kámen s další mladou dívkou v šedivém rubáši. Ležela bez hnutí, v rukách, spořádaně položených na břicho, držela zvláštní jehlanovitý, bílý krystal. Oči měla otevřené, strnule hledící do stropu. Avšak nezdálo se, že by byla naživu. Přestože bylo v místnosti chladno, z úst nevycházel žádný sražený vzduch. Hrudník se ani nepohnul. A její kůže měla místy podivně fialkové zabarvení.

Postava znovu máchla rukou a pochodně znenadání všechny najednou zase pohasly.

„Děkuji ti, maličká,“ zašeptal muž a skrčil se k jedné ze svící. Prsty mu v mžiku obklopil podivný namodralý mlhovitý opar. Jakmile se ukazovákem dotkl plamene svíce, ozvalo se hlasité zapraskání. Opar se z prstů svezl po špičce ukazováku na vrchol plamene. Ten se začal pomalu ztenčovat, jakoby někdo z místnosti náhle odčerpal všechn kyslík.

Když svíce pohasla úplně, tmavý vosk stékající po těle svíce zajiskřil a jakmile se dotkl barevných čar na podlaze, ty začaly v místě doteku vosku zářit.

Rudá záře se pomalu šířila. Nejdříve po obvodu nakrasleného pěticipého ornamentu. Pokaždé, když se dotkla další svíce, její plamen pohasl. A s každou pohaslou svící se šíření zrychlovalo.

Jakmile zhasla poslední svíce. Rudá záře, nyní dokonale uzavírající tělo mladé dívky do podivně nepravidelně zprohýbaného pěticipého symbolu, na okamžik malinko ztratila na intenzitě. Jakoby si potřebovala odpočinout před další fází. Jako běžec, nadechující se před posledním sprintem do cíle. Náhle se obvod symbolu rozzářil tak jasně, že vytvořil takřka metr vysokou světelnou bariéru. Aby ta v dalším zlomku vteřiny klesla a rozzářila desítky menších nitek směřujících ke středu celého ornamentu.

Jakmile se dotkly dívky, její tělo zachvátily nepřírozené tmavě rudé plameny.

Plameny, jež nevrhaly žádné světlo nebo stíny kolem sebe. Jen tančily po těle a stravovaly jí zaživa. Šlehaly jí z očí a úst. Hladově olizovaly praskající, vysučující se rty. Vlasy kroutily do řídkých, pokroucených, popelavě šedivých pramínků. Kůže se hlasitě škvařila pod oblečením, které však

nejevilo žádné známky poškození ...

Když temnota získala nad děsivým výjevem znovu převahu, zanechalo kouzlo v d'ábelském symbolu tělo staré, svráštělé ženy oděné v prostých béžových šatech. A podivné modravé světlo kdesi za jejími zády bylo zase o něco intenzivnější.

Kapitola první: Hon na stíny

Město Khorinis se probouzelo do dalšího pochmurného deštivého dne.

Pro Garalta, starostu ostrovního města, ale ještě neskončil ani ten předchozí. Události z posledních dní mu nedávaly příliš prostoru pro bezstarostné usínání.

Zpočátku všemu nedával přílišnou pozornost. Rozloha, na níž se Khorinis rozprostírá, není zanedbatelná a příroda tu umí být víc než nevyzpytatelná. Na farmách čas od času někoho napadl hladový vlk. V hlubokých hvozdech se dalo snadno ztratit. Úzké, drolicí se cesty nahoře na útesech pak byly kapitolou sami o sobě.

Každé nahlášené zmizení vojáci a domobrana pro jistotu prověřovali. Jenomže ať už za smrt mohl jiný člověk, nešťastná náhoda nebo příroda, obvykle se našlo tělo. Nebo alespoň jeho zbytky.

Samozřejmě, že tu byly také případy, kdy lidé nadobro zmizeli v mokřadech a bažinách, utonuli v řekách a proud je odnesl neznámo kam na širé moře. Vstup do západních rozvalin, kde byla půda díky množství podzemních tunelů a chodeb sama o sobě nestabilní, pak byla vysloveně na vlastní nebezpečí.

V posledních měsících však vzrostl počet neobjasněných zmizení lidí. Jenomže si toho až do nedávna nikdo nevšímal. A důvod byl nasnadě.

Zloději. Mrzáci. Bezdomovci. Opilci. Vážně nemocní. Postižení ... Tyto případy se samozřejmě prošetřovaly také. Ale jejich nevyřešení nikoho v zásadě netrápilo. Staly se pouhými jmény v založených složkách.

S posledním případem se však starosta vložil osobně do vyšetřování. Oběť totiž tak docela nezmizela.

Harold byl obecní prostáček. Dělník v docích. Sirotek. Dvoumetrová, stodvacetikilová hora svalů s mozkm hloupoučkého dítěte. Když nepracoval, mohli jste do něj jít na písčité pláži jižně za městem, jak si hází žabky do vody. Nebo jak si brnká pod ovocným stromem za tržištěm na starou loutnu, kterou mu věnoval hospodský.

Jednoho odpoledne prostě jen odložil svůj hudební nástroj a odešel. Lidé si šuškali, že uprostřed své oblíbené odrhovačky strnul. Dobrých pět minut jen nehnutě seděl a civěl do prázdna. A pak se sebral a odkráčel hlavní branou.

Kdo ví, zda by se tím někdo zaobíral, kdyby jej nedaleko města nepotkal mnich vracející se z kláštera. Přátelsky Harolda pozdravil, ale ten místo odpovědi začal utíkat. Což mu připadalo zvláštní, protože on *nikdy* neutíkal. A když konečně dorazil do města a slyšel, co se událo, nedalo mu to a použil svůj dar.

Věštění byl poměrně nový směr magie. Hodně vyčerpávající, dokonce tak, že za určitých okolností ohrožoval život samotného mága. Ale byl nesmírně ceněný zejména ve vládnoucích kruzích.

Samozřejmě i v minulosti byla spousta kazatelů, zvěstovatelů a různých samozvaných věštců. Byli však považováni spíše za pomatence, než za provozovatele magie.

Byli to jednoduše jen lidé, kteří měli zvláštní schopnost. Mívali živé noční můry. Upadaly do transů, kdy viděli útržky obrazů, kterým nerozuměli. Obrazů hořících měst, ale i rodících se civilizací, narození mesiášů i smrti slavných vojevůdců.

Ukázalo se však, že tuto schopnost lze trénovat a výrazně zlepšovat.

Zkušený věstec dokázal nahlédnout za záves času přesně tam, kam chtěl. Dokázal odhalit nevyřčená tajemství, spojit zdánlivě nesouvisející útržky do celistvé mozaiky.

A bylo jen velmi málo věcí, které dokázaly síle magie věštění odolat.

Jenže tentokrát mág v mnišském rouchu nebyl schopen zjistit nic. Veškeré vize končily v momentě, kdy Harold přestal hrát. V okolí nebylo žádné nebezpečí, nic podezřelého.

Byl to vlastně jen mágův pocit. Že jej někdo pozoruje, když se díval na muzicírujícího hromotluka. A v koutku oka jakoby tu a tam snad zahlédl drobný stín. Jakmile se však otočil, byl pryč.

„Co to přesně znamená, věštče?“ vybavil si Garalt, jak se s podezřením v hlase ptal viditelně vykořelejšího mága, jež ho ještě ten den přišel seznámit s okolnostmi Haroldova odchodu z města.

„Já ... to já nevím,“ odpověděl.

Takováhle věta se často neslýchá od někoho, kdo by vám mohl bez větších obtíží jmenovat, na kterou ženu jste před měsícem jen letmo toužebně pomysleli.

Znovu se otevřely nevyjasněné případy za poslední měsíce. Případ po případu. Tentokrát je všechny společně s vojáky prověřovali i mágové.

Ani stopa. Snad kromě toho, že takřka všechny oběti byly ... postradatelné. A kromě nepříjemného pocitu mrazení na zátylku, když se mágové pokoušeli zjistit víc.

„Pane, seance je připravena,“ vytrhl starostu z přemýšlení jeden z městských písařů. „Myrtanská pevnina má pro Vás důležité zprávy. Očekáváme Vás na radnici.“

Garalt pocítil úlevu. Jestli někdo dokázal s touhle záhadou pohnout správným směrem, tak to byli zcela určitě učenci na pevnině, kteří měli mnohem víc možností, než nabízelo ostrovní město. Cech věstců v královském městě, mágové na severu. Archeologové a badatelé prastarých civilizací na jihu. Někdo *musel* alespoň tušit, co se děje.

Radniční přijímací místnost byla plná vojáků, bohatých měšťanů a úředníků. Nebylo divu. Seance, tak se označovalo telepatické spojení na velké vzdálenosti. Výkřik posledních objevů na poli magie. Ačkoliv vše stálo dost příprav a ani z hlediska nákladů se nejednalo o úplně lacinou záležitost kvůli nutnosti podpůrných magických předmětů, jež se mnohdy těžko sháněly, byl to malý zázrak.

Komunikace v reálném čase na skoro děsivé vzdálenosti. Obrovská taktická výhoda pro toho, kdo si ji mohl dovolit. Takováhle věc vždycky přitáhne spoustu čumilů.

Naštěstí měli všichni dostatek rozumu, aby mu uvolnili cestu. Čtveřice strážců otevřela masivní vyřezávané dubové dveře do kanceláře starosty. Z ní byl provizorně přesunut do patra všečen nepotřebný nábytek. Středu místnosti dominovalo sedm pohodlných křesel okolo kulatého mramorového stolu s velkým modrým kvádrovitým artefaktem, ohniskovým kamenem, uprostřed. Šestice mnichů stála u krbu a něco prodiskutovala. Jakmile se za starostou zavřely dveře, obrátili se k nově příchozímu. Vpřed vystoupil mág, který jej informoval o Haraldovu zmizení.

„Dobré ráno. Posad'te se pane, před malou chvílí se nám podařilo navázat kontakt s Myrtanou,“ pozdravil a pokynul k jednomu z křesel. „Chce s Vámi mluvit představený vengardského cechu mágů. Položte prosím obě ruce na ohniskový kámen na stole a zavřete oči. Možná ucítíte bodavou bolest v dlaních nebo nepříjemný šum v uších. Nevšímejte si těchto jevů, sami zanedlouho odezní,“ instruoval klidně věstec.

Garalt poslechl, posadil se a zavřel oči. Ucítil dvě dlaně na svých, jak mu drží ruce na artefaktu. Neslyšel, že by mágové pronášeli nějaká zaklínadla. Náhle mu však levou rukou projela ostrá palčivá bolest. Pokusil se mimoděk ucuknout, ale dlaně mágů jej pevně stiskly a přidržely na ohniskovém kameni.

Potom se mu za zavřenými víčky rozlilo bílé světlo, které postupně sláblo a odhalovalo neznámou místnost. Nevelká, z hrubého opracovaného kamene, nehostinná jako věžeňská cela.

Před ním stál postarší šedivý muž v draze vypadajících šatech královských dvořanů. Muž se mu uklonil.

„Vítejte Garalte. Děkuji, že jste nás kontaktoval.“

„Vaše excelence,“ opětoval úklon starosta. „Jsem rád, že jste nás vyslyšeli. Co pro nás máte za zprávy?“

„Obávám se, že ne moc potěšující, Garalte,“ zamračil se čaroděj. „To, s čím se nyní potýkáte na

ostrově, je jiná, mocná magie. Je to podobné něčemu, co nazýváme Odepření. Není to ani tak kouzlo, jako ... řekněme schopnost. A tuto schopnost má jen velmi málo lidí na celé zemi. Stále zatím ještě nevíme, proč tomu tak je. Někteří lidé mají prostě jakousi vnitřní ochranu, která věštcí brání prohlédnout skrz. Vtip je v tom, že vy jste stále schopni určit, že někdo takový se tam nachází.“

„My jsme ale nebyli schopni nic takového určit. Mnichové nepřišli nikdy s ničím víc, než s pocitem. Znamená to, že nedokážeme zjistit, co se tu děje?“

Představený cechu zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Ne tak docela, příteli. Fakt, že nedokážete určit viníka může být úplně neznámý druh Odepření. Nebo dost dobře i nový druh magie, který funguje na stejném principu. To bohuže nevíme. Na druhé straně jsme přesvědčení, že Vám na ostrově řádí nekromant.“

Garalt několikrát zamrkal, jak se mu nedařilo novou informaci strávit. „Jak?“ zmohl se jen.

„Jak jistě víte, v Nordmaru funguje již nějaká léta univerzita pro mágy všech zaměření. Používání magie mimo zdi Nordmaru je pro jejich žáky zakázané a i v jejich zdech je přísně kontrolované. Opustit zdi univerzity nelze bez souhlasu jejího arcikancléře. Kontrolují dokonce i mrtvé.

Jenomže před třemi lety nám utekl jeden student pokročilých ročníků. Poměrně všestranný, technicky sotva průměrný, ale jinak nadaný iluzionista, který dokázal vnímat učivo jinak, než ostatní. Viděl souvislosti mezi jednotlivými kouzly a dokázal je velmi kreativně kombinovat, v tom byla jeho deviza. Zjistili jsme navíc, že se velmi zajímal o nekromancii, mnohem víc, než bylo pro jeho vrstevníky zdravé. Než jsme jej stihli konfrontovat před vedením univerzity a potrestat, byl pryč. Unesl svou mladou kolegyni a následně ji na útěku chladnokrevně zabil. Pronásledovali jsme ho, ale pozabýjel i své dřívější přátele. Jejich těla pak vzkřísil jako prašivé kostlivce a poslal je zpátky na univerzitu. Už se zdálo, že se ztratil úplně. Jenomže pak někdo napadl náš těžce opevněný klášter v horách nad Sildenem. Zavraždil několik bratrů a ukradl množství cenných artefaktů. Včetně několika ohniskových kamenů, stejných díky kterým teď spolu mluvíme. Nevíme, k čemu je potřebuje, ale nedlouho poté začaly na různých místech mizet lidé. Úplně stejně jako u Vás. Vždy, než jsme jej stihli lokalizovat, se však stačil přesunout jinam. Zkoušeli jsme jej dopadnout na celém kontinentu. Marně. Je tomu rok, co jsme o něm slyšeli naposledy. Možná se jej snaží jen někdo napodobit. Ale o takovém čaroději bychom věděli. Musí to být náš student.

Odmlčel se a nyní se znovu objevil na Khorinisu. Již jsme k vám poslali galéru lovců čarodějů včetně našich prvotřídních mágů. Začněte se svými vojáky prohledávat každý dům, farmu, sklepení okamžitě, jakmile se vylodí. Musíte jej dostat za každou cenu, Garalte. Ať už má v plánu cokoliv.“

Kapitola druhá: Dokud nás smrt nespojí

Harold seděl na zvláštním, do složitého symbolu tvarovaném, koberci pokresleném červenou barvou. Okolo něj pravidelně rozmístěno pět svící z černého vosku. Spokojeně o sebe kresal dva křemeny. Úsměv se mu rozlil po tváři pokaždé, doprovázeným veselým zahalekáním, když okolím proletělo několik jisker.

Místnost mu byla zvláštním způsobem povědomá. Kousek od něj byla dětská postýlka se dvěma srandovnými pochodněmi. Na masivní dřevěné tyči totiž byly vysazeny velké kvádrovitě modré kameny, které intenzivně zářily. Na zemi u postýlky bylo několik hraček. Dřevěný voják. Kožený míček a několik hadrových panenek. Na druhé straně místnosti byla jednoduchá palanda, na které spala jeho maminka. V ruce držela jehlanovitý bílý krystal.

„Je čas jít spát Harolde,“ promluvil k němu hlas otce. Harold odložil kameny a podíval se po směru hlasu. Pomalu k němu přicházel otec.

„A můžu dneska spát na koberci, táto?“ zeptal se dvoumetrový hromotluk.

Otec se usmál a pohlídl Haralda po vlnitých dlouhých blondatých vlasech.

„To víš, že ano,“ řekl otec, sebral dva křemeny ze země a schoval je do kapes u kalhot. „Rozsvítím ti svíce, aby ses nebál tmy. Zhasnu je až bude spát, dobře?“

Harald mlčky přikývl a položil se na pravý bok. Ruce složil spořádaně pod hlavu a nohy si přitáhl k břichu.

„Mám tě rád, táto, čekal jsem na tebe,“ zamumlal jen, jak mu těžkla víčka.
„Jsi pašák, broučku, až se zítra vzbudíš, budeme už jenom spolu,“ odpověděl otec a pohladil jej po tváři. Druhou ruku mu obestřela podivná červená mlha. Otec ji natáhl k jedné ze svící a vzduch okolo ní hlasitě zapraskal.

Vše bylo připraveno. Síla ohniskových kamenů již byla dostatečná. Čaroděj přistoupil k ženě na obětním kameni a dotkl se rukou bílého krystalu.

V hlavě se mu rozezněl naléhavý ženský hlas, který tak miloval. Dokola opakovala ty samé věty. Volala v bolestech jeho jméno. Plakala. Hledala jej. Byla to směs myšlenek a pocitů zachycených v bolestném okamžiku. Podstata samotné osobnosti uvězněná do magické schránky.

Již brzy bude zase volná. Magie je svedla dohromady, ale také téměř oddělila. Jeho mentor na univerzitě nechtěl o odchodu do Myrtany ani slyšet. A když se pak dozvěděl, že jej plánují uvěznit, kvůli překrouceným obviněním, rozhodl se pro útěk. Skoro uspěli. Kdyby je při táboření jednoho večera nepřekvapila pětice čarodějů. Zkusil je odehnat, uprosit, uplatit, ale marně. Výměna názorů vyeskalovala v otevřený konflikt. Viděl, jak kouzlo jednoho z pronásledovatelů srazilo na zem jeho milovanou. Všechny pozabíjel. Bylo ale příliš pozdě. Život z ní pozvolna vyprchával. Nezbylo mu, než její tělo magií prakticky zmrazit a mysl pro jistotu přenést do krystalu.

Vláčel její tělo zasněženou krajinou, bez jídla. Ve strachu, že univerzita pošle další zabijáky. Ale dokázal to. Jedna z jeskyň nedaleko Faringu jim poskytla kýžený přístřešek. Dlouhé dny zvažoval své možnosti. Uzdravit téměř mrtvé tělo, které zničila magie, bylo alespoň v těchto časech nad síly čarodějů. A oživit mrtvé tělo znamenalo vytvořit bezduchou chodící mrtvolu. Ledaže by nějakým způsobem dokázal zachovat její osobnost.

Trvalo tři roky, než se mu konečně podařilo vytvořit něco víc, než obyčejného nemrtvého. Tři roky. Nespočet těl. A zaprodání své duše těm nejhlubším peklům. Ale dokázal to. Kamenná ruda, tak ceněná pro své magické schopnosti a tvrdost se ukázala jako klíčem k úspěchu. Jako jediná dokázala pojmout esenci samotného života a zároveň se spojit s oživeným tělem. Kámen se tak stal zdrojem, jakýmsi náhradním srdcem. Byl navíc prakticky nezničitelný.

Pak už zbývalo vyřešit jedinou věc. Vytvořit kouzlo, o jakém se do té doby nikomu ani nesnilo. Obrátit síly magie proti sobě samotnému. Jedině tak mohou být konečně zase spolu ...

Čaroděj navlékl náhrdelník s vsazeným drahokamem z opracované kamenné rudy na dívčin hrudník. Vzal do rukou bílý krystal a započal s vyvoláváním. Místnost se zalila modrým světlem z ohniskových kamenů. A krystal se roztříštil mágovi v rukách.

Dívka zalapala po dechu. V ten moment se rozzářila kamenná ruda na jejím hrudníku. Jeho milovaná se chytla za hrudník a vykřikla. Drobný kámen se jí zapouštěl do těla, rozpaloval hrudník do běla, jak z ní vysával zbytky života. Trhal kůži, rval maso a ohýbal žebra, aby se dostal až k srdci, které trhal ve dvě. Až konečně zemřela.

Mág vyčerpáním padl na kolena. Ztěžka oddechoval. Zdálo se však, že se kouzlo zdařilo. Nechtěl ale čekat, aby se přesvědčil. Zapřísáhl se, že ji nenechá zemřít. Pokud nepřežila, zabije při pokusu o přeměnu pravděpodobně i sám sebe. A až dorazí lovci z pevniny najdou dvě rozkládající se těla. Pokud nepřežije jen on, zanechal ji dopis na rozloučenou.

Kámen na její hrudi však slabě zářil, takže věřil, že není důvod k obavám. Znovu se postavil a několikrát se zhluboka nadechl. Tohle bude zcela nová kapitola, nový začátek pro oba dva. Oblékl

s
i

n
á
h
r
d
e
l
n
í
k